
Големите убийства

С благодарност за съдействието на

Никола Кицевски, Цветан Гемишев,
Александър Ботев, Ваня Георгиева,
Владимира Георгиева

© Анна Заркова, автор, 2013 г.

© Людмил Веселинов, художник, 2013 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2013 г.

ISBN 978-954-398-0

Анна Заркова

Големите убийства

Част 1. Куршуми по време на преход

Част 2. Огън по мутри и милионери

Част 3. Кръв в години на криза

От всяко престъпление винаги остават следи.

**Но дали винаги остава някой,
който има куража да ги намери?**

**В тази книга има по-малко отговори,
отколкото въпроси.**

**Но който търси отговори,
ще намери още.**

Предговор

Кървавото хоро

Стамболов го повежда 101 години преди Луканов

На 3 юли 1895 година СТЕФАН СТАМБОЛОВ, бивш български министър-председател, пада в кръв до колене наред София. Убийците му са хванати. До днес обаче не се знае най-важното – кой и защо ги е пратил?

101 години по-късно, пак в София, няколко куршума в гръб прекъсват живота на друг бивш български министър-председател – Андрей Луканов. За смъртта му има задържани, но присъдите им са оправдателни.

Какво свързва двете убийства, потресли България в различни времена? Може би главно това, че вдъхновителите им ще останат неизвестни. Или друго – че и двамата големи политици имаха шанс да се върнат на власт...

Във фаталната вечер Стефан Стамболов – „българският Бисмарк“, излиза към 19 часа и 50 минути от „Юнион клуб“ с Димитър Петков – друг политик, министър-председател и бъдеща жертва на атентат. Качва ги файтонджията Мирчо

Ацов. Той подкарва бавно по улица „Раковски“. А когато отсреща изскачат трима души и единият стреля, моментално спира конете.

Отдясно на файтона седи Стамболов. Към него се насочва човек с ятаган. Революционерът ветеран скача, светкавично вади револвера си, но преди да го насочи, единият от атентаторите му посича ръката. Следва и мълниеносен удар по главата. Междувременно го настигат и другите двама – те започват да секат ръцете, с които жертвата се опитва да се предпази.

Димитър Петков и слугата Гунчо Теодоров приближават тичешком, Гунчо гърми срещу нападателите, те захвърлят ятагана, един нож тесак и револвер „Смит енд Уесън“ с шест патрона и побягват. Гунчо вика „Дръжте убицеа!“ и подгонва един ранен атентатор по улица „Раковски“. Появяват се стражари, но те вместо убицеа улавят преследвача, обезоръжават го и го отвеждат в близкия участък. Вторият атентатор се изгубва, влизайки в двора на Вазовата къща, а третият – по улица „6 септември“, където днес се намира Министерството на вътрешните работи... Другите двама се укриват някъде из махалата „Перловец“.

Стамболов лежи на улицата срещу Гюзелевата къща в дълбока локва кръв, с отсечени ръце и обезобразена глава. Намират файтон, с който го откарват в дома му. Все още в съзнание, посеченият ясно произнася:

– Убийците са Тюфекчиев и Халю... Князът ме уби... Белчев, Белчев!... Принц Кобург, принц Кобург!

Лекари веднага му ампутират ръцете, за да спрат кръвта. Малко преди края си човекът, наричан освен „българският Бисмарк“ и „необходимият тиранин“, промълвява пред дошлия да го причести владика, че „македонци са му изяли главата.“ На пръв поглед това е така – физическите му убийци са от тия среди. Но ако атентатът не е вдъхновен, то със сигурност е разрешен от друго място.

Един от големите строители на нова България издъхва на 6 юли 1895 г. в 3 часа и 30 минути.

Следствието продължава цяла година. Въз основа на резултатите е образувано дело в Софийското окръжно съди-

лице срещу обвиняемите Наум Тюфекчиев (организатор), Боне Георгиев и избягалия Михаил Ставрев-Халю (изпълнители), Мирчо Ацов и избягалия Атанас Цветанов-Талю (съучастници).

За мозък на екзекуцията е обявен Наум Тюфекчиев. Установено е, че той през 1894 г. пристига в София, настанява се в хотел „Братя Иванови“ и започва да плете заверата.

Стамболов е знаел, че му се готви атентат. На 16 март 1895 г. той написва прочутото си писмо „Кроежът за убиването ми“, в което изброява всички известни му данни за заговора. Слага го в два запечатани плика и през април го предава на близкия си журналист Рихард фон Мах с поръка: „Да се отвори след смъртта ми.“

Четири години по-рано вече са се опитвали да го ликвидират. Към 19 часа на 15 март 1891 г. министър-председателят Стефан Стамболов и министърът на финансите Христо Белчев се отбиват за по едно питие в сладкарница „Панах“. Оттам си тръгват към 20 часа. Поемат по „Войнишката улица“, следвани на няколко крачки от стражар, назначен да охранява сигурността им. При Градската градина изскачат четирима непознати мъже и откриват стрелба срещу тях. Стражарят погва единия от нападателите, а Стамболов побягва. С вик за помощ министър Белчев пада прострелян. Организатор на покушението е... Наум Тюфекчиев – официално оръжеен техник, а неофициално – това, което на модерен жаргон днес се нарича „професионален килър“. Негово дело е и убийството на може би най-способния тогава български дипломат Георги Вълкович в Цариград на 12 февруари 1892 г.

Дали Дворецът е участвал в екзекуцията? Във всеки случай тя е станала с неговото мълчаливо съучастие – за готвената разправа е знаела половин София. В деня на атентата княз Фердинанд е извън България и се връща в София „потресен и гневен“.

Дали правителството има пръст в смъртта на най-видния опозиционер?

Ето какво пише през 1915 година публицистът Трифон Кунев: „И когато три дена преди убийството митрополит Кли-

мент заедно с другарите си от депутацията за помирение с Русия напразно търси да се представи на императора Николая II, княз Лобанов му казва:

– Немаме нищо против помирението, но кой ще ни гарантира, че Стамболов няма да вземе пак властта?

Климент, който на 9 август 1886 г. е председател на временното предателско правителство, разбира отлично руския министър на външните дела и бърза да му отговори:

– Ваше сиятелство, Стамболов никога вече не ще се повърне на власт. На 3 юли убиха Стамболова, а на 6 същия месец българската депутация целуваше ръка на руския цар...“

ОЩЕ МНОГО ОБЩО И РАЗЛИЧНО може да се търси между живота и смъртта на Стефан Стамболов и Андрей Луканов – двама бивши български премиери, разделени от едно столетие.

Първият е „баща на диктатурата“ у нас, вторият – „баща на демокрацията“.

Първият, изхождайки от собственото си разбиране за интересите на България, е враг на Русия, вторият – според общоприетото мнение е неин любимец.

Първият загива, когато е в опозиция на властта, вторият – когато е в опозиция на собствената си партия.

Между България след Руско-турската война и България след 10 ноември 1989 г. има една съществена прилика – цъфтящата престъпност. През 1887 г. обаче, когато стиска в ръце цялата власт, Стамболов издава Закон за изстребление на разбойничеството. За една година с участието на полицията и войската бандитските чети са изстребени, някои от техните главатари са заловени и осъдени, други бягат в чужбина.

При Луканов е обратното – от първото негово правителство започват съзнателно или несъзнателно да се отпускат юздите на бандитите. Тогава се наливат основите на организираната престъпност у нас. За наличието на родна мафия започва да се говори още при първите рекетъорски набези и първите сблъсъци между враждуващи групировки, преминали от побои и рязане на уши в откровени кървави разстрели.

Първата голяма жертва – Стефан Мирославов-Крушата, пада от засада край Ловеч на 4 септември 1993 година.

Пътят от разстрела на провинциалния бос на борците до този на бившия премиер върви по спиралата на организираната престъпност 3 лета и зими и е белязан от поне 20 убити – Герман Винокуров, Деян Добрев, Цветан Цветанов, Крокодила, Жоро Италианеца, Цветан Илиев-Барото, Васил Илиев, Кимбата, Богата и Картофа, трима полицаи от „Люлин“, двама сарафи от фирма „Форекс“...

Две десетилетия по-късно знаковите трупове са вече над 200... Ако си ги представим събрани в един гроб, над него може да се издигне един общ паметник – на Неизвестния извършител.

ЧАСТ 1

**Куршуми
по време
на преход**

Увод

Ескадроните на смъртта

ТРИ КУРШУМА покосяват от засада край Ловеч на 4 септември 1993 година бившия европейски първенец за младежи и многократен републикански шампион по класическа борба Стефан Мирославов-Крушата.

Смъртта на Крушата идва като гръм от ясно небе. Изтръпват всички – и тия, които знаят какво става в набиращия сила подземен свят на България, и ония, за които думата „мафия“ звучи като екзотика и нищо повече. Но никой тогава в още необръгналата на разправи и барут България не предполага, че от провинциалната знаменитост ще тръгне кървава диря, която ще мине през един от символите на следдесетоноемврийска България – бившия министър-председател Андрей Луканов.

След смъртоносните изстрели срещу прочутия борчески бос се завърта рулетка с цяла серия поръчкови екзекуции, чиито автори остават неизвестни. Главните действащи лица в тях са така наречените „борци“ – бивши спортисти, отглеждани от правителството на Тодор Живков в школи и интернати само за да тренират и да печелят медали за славата на социалистическата държава. След смяната на режима спортните общественици затварят врати и многобройни мускулисти мъже оста-

ват на улицата, където се спасяват от мизерията поединично. Техните умения предполагат силово търсене на препитание. Занаятите, за които е нужен ум и знания, са им чужди. Те бият имащите, за да им вземат парите.

Един от тях е Стефан Мирославов Ивайлов-Крушата. С дело номер 2441/1993 г. за умишленото му убийство започва поредица от дела, образувани срещу неизвестен извършител по член 116 от Наказателния кодекс. Те всичките са свързани със саморазправи между „борци“ и техни приближени.

– Аз съм следващият! – заявява приближеният на Крушата Алейдин Алиев-Алчо веднага след демонстративния разстрел на неговия шеф. Така Алчо, един известен в Ловешко бабаит, влиза в най-новата ни история като баща на легендата за „черния списък“. Без значение, че мрачното му предсказание не се сбъдва никога...

– До МВР достигна информация за черен списък, в който са набелязани за убиване „борци“ от престъпния свят“ – заявява Любомир Начев, министър на вътрешните работи (1995–1996 г.). Това става на 27 април 1995 година в Министерския съвет, веднага след демонстративния разстрел на бившия борец Васил Илиев, шеф на силовата групировка ВИС – първото формиране от бивши спортисти, търсеци прехраната си в новите условия.

С официалното си изявление Начев изважда от хорските уста мълвата за списък с такива хора за убиване и я премества като хипотеза в папките на оперативните служби.

Първото у нас поръчково убийство – това на Крушата, ражда още една легенда – за „ескадроните на смъртта“. Става дума за бивши полицаи, обединени в спецотряди, които трябва босове от сенчестия бизнес. За първи път за тях се заговаря, когато на власт е кабинетът на Съюза на демократичните сили (СДС), а вътрешен министър е Йордан Соколов (1991–1992 г.). После те ще бъдат описани от писателя Христо Калчев в романите „Нерон Вълка“ и „Калигула Бесния“.

„Правителството на Филип Димитров създаде отряд за политически тероризъм“, пише на 25 май 1993 г. вестник „Труд“. Източник е лидерът на Движението за права и свободи (ДПС)

Ахмед Доган. През декември предишната година пак в същия вестник той твърди, че от провинцията в София са докарани „между 30 и 50 главорези, бивши служители на МВР, които в столицата никой не познава. Те са подготвени в случай на криза да арестуват видни политически лидери от парламента и от извънпарламентарните сили, както и водещи бизнесмени, ръководители на средства за масово осведомяване, фигури от които зависи стабилността на страната“. В списъка са включени имената на Ахмед Доган, синдикалистите д-р Константин Тренчев и професор Кръстьо Петков, политиците Асен Мичковски, Чавдар Кюранов, Димитър Йончев, Димитър Луджев, бизнесмените Илия Павлов и Валентин Моллов, главните редактори на „Труд“ Тошо Тошев и на „24 часа“ Петьо Блъсков.

Твърди се, че членовете на групата, общо 32-ма души, сред които и жени, са били сержанти, произведени заради рисквата им работа в офицерски звания. Прякото им ръководство било осъществявано от тогавашния началник на Бюрото за оперативно издирване (БОИ) майор Венцислав Дойчинов. Подборът бил направен лично от генерал Богомил Бонев. От 1 септември до 11 декември 1992 г. избраните се обучавали в специален лагер в провинцията. За подсилване на отряда от Русия били докарани шестима бивши „афганци“.

Три седмици преди последния митинг в защита на правителството на Филип Димитров (29 декември 1992 г.) групата била прехвърлена в София. Спецслужителите трябвало да се вляят сред симпатизантите на СДС, да създадат безредици, след което по сценарий и предварително изготвени списъци е трябвало да започнат масови арести.

„Публикацията в „Труд“ (от 29 декември 1992 г.) и разкриването на конспирацията предотвратили плана на тъмносините“, пише вестникът. Новият вътрешен министър Виктор Михайлов (1992–1994 г.) потвърждава, че предшественикът му е създал аномални структури, чиято дейност трябва да бъде разследвана.

По-късно участници във формирането на спецгрупата твърдят, че тя не е създадена за политически репресии, а за да се бори с разрастващата се организирана престъпност. Фактът

на съществуването ѝ е бил използван за политически интриги, гласи тяхната версия.

– Ако планът ни не беше провален, нямаше да стигнем до катастрофалната обстановка – заключават те.

Във всеки случай най-вероятно тази спецгрупа е в основата на слуховете за „ескадрона на смъртта“, създаден от елитни командоси, за да се избиват или да се държат в постоянен страх босовете на подземния бизнес у нас.

По-късно и други ще се опитат да посегнат към славата на „неуловимите отмъстител“.

Учредена е тайна организация за борба с бандитизма, съобщават нейни активисти в писмо до „Труд“ на 19 април 1996 г. Съмишленици от интелигенцията, работничеството, студентството и селяните ще воюват безкомпромисно с престъпниците, ползвайки техните методи на терор, се казва в писмото с подпис „За България“. Групи, наречени ексекютивни, щели да изпълняват смъртни присъди за спасение на отечеството от закононарушенията, корупцията и насилието във всичките му разновидности.

– Това е плод на нечия болна фантазия – отсичат висши магистрати, помолени да коментират странното послание.

Крушата

10.04.1993

Стефан Мирославов е пръв в списъка на убитите „борци“

МНОГОКРАТНИЯТ РЕПУБЛИКАНСКИ ШАМПИОН по класическа борба Стефан Мирославов-Крушата е изпратен от грандиозна процесия по последния му път до гробищата в родното му село Кирчево. Три куршума го покосяват от засада край Ловеч на 4 септември 1993 година. Пищното му погребение е първото от множеството последвали внушителни траурни манифестации на „борческия“ елит.

– Картата с борците се вади винаги когато баровците по върховете започнат да ги стягат копринените шорти – казва след кончината на Стефан Мирославов друг прочут борец – Атанас Комшев. Самият той през ноември 1994 година е отнесен в ковчег. Странна катастрофа отнема живота му.

В репортажите си за стрелбата по Крушата криминалните репортери правят първи опити да нарисуват образа на килъра – неизвестния професионален наемен убиец.

Повечето журналисти си представят килъра като въоръжен

със снайпер суперстрелец. Но следственият експеримент с участието на една от най-големите български майсторки на пушката – генерала от МВР Нонка Матова, показва, че по Крушата може да е гърмял и стрелец от средна класа.

Една от версиите е, че борецът е убит от жена – заради намерената на мястото на засадата опаковка от бонбони.

Според Нонка Матова не е имало нужда оръжието, отнело живота на жертвата, да бъде непременно с оптически мерник. Видимостта около местопрестъплението е такава, че и средна ръка стрелец може да улучи от 70-80 метра колата, след като я е следял 300 метра на прав участък. Убиецът, естествено, е знаел по условие от коя страна седи шофьорът.

Взетият на прицел „Мерцедес Кабрио“ на Крушата се движи с над 100 километра в час със запалени фарове, когато го пресрещат куршумите. Това става преди ляв завой между два ската. Нароченият за убиване се е движил по обичаен, известен на мнозина маршрут. Стрелецът го е държал на прицел няколко секунди. Избрал е добро място за пусия – невисок скат, обрасъл с храсти, които служат за прикритие. Три гилзи калибър 7,62 и следи от полегнал престъпник са намерени по-късно там. Като свидетелство за своя неперфекционизъм стрелецът е изпуснал и опаковката от бонбони.

В 20 часа и 10 минути жители на близкото село Казачево чуват изстрелите, докато гледат по телевизията емисията „По света и у нас“.

Един от куршумите оставя следи по огледалото за обратно виждане, други два пробиват предното автостъкло на 15 и 20 сантиметра от основата. Според съдебната експертиза Крушата издъхва от огнестрелна рана отляво на шията, която е прекъснала сънната артерия и е довела до фатална загуба на кръв – блиснала като от фонтан.

Криминалисти съзират двойна осигуровка в плана на убиеца: дори без да улучат смъртоносно жертвата, куршумите е трябвало да предизвикат катастрофа. При високата скорост шофьорът няма шанс да оцелее, при положение че мерцедесът се забие в издигнатата в тоя участък бетонна укрепителна стена. Автомобилът е открит по сигнал на случайни минувачи

точно така: забит между ската и стената, смачкан до неузнаваемост. Пристигналата оперативно-следствена група се мъчи най-малко 3 часа да извади от него трупа. Вдигнат с кран, мерцедесът е откаран в районното управление.

– Започнаха веднага издирвателни мероприятия – спомня си тогавашният шеф на ловешкото Районно полицейско управление Марин Черкезов.

Шест месеца след първия оглед разследването е спряно поради изтичане на законния му срок. През 1994 година то отново е възобновено, но пак е спряно – след нови експертизи и разпити на свидетели.

Убиецът остава неизвестен.

Разкритието по делото е само едно – че мерцедесът на Крушата е краден от Щутгарт.

– Убиецът на Стефан Мирославов е Сергей Михайлович Тускоич – руснак, бивш снайперист от спецчастите в Афганистан. Той стрелял с карабина с оптически мерник, модел от 1991 година и се движел из страната с „Форд Ескорт“ – това съобщава пред журналисти българин, скрит зад инициалите Т. Б., като отбелязва, че е „заинтересован от задържането на афганеца“.

Анонимният информатор се явява лично в редакцията на „Труд“, а после праща съобщението си по факс и до Централната служба за борба с организираната престъпност (ЦСБОП). Полицаяте и близките на Крушата се усмихват невярващо. После загадъчният Т. Б. се оказва 19-годишен, сътрудник на Обществената комисия по деформациите към местното Дружество за защита правата на човека в Плевен.

СТЕФАН МИРОСЛАВОВ е роден на 8 април 1965 година в Кирчево, Угърчинско. Борбата в родното му село традиционно е на почит. Всяка година на селския събор на 2 август се организират народни борби, в които са участвали и знаменитите шампиони Александър Томов и Петър Киров.

Братът на Стефан вече учи в спортното училище в Ловеч, когато родителите записват там и малкия си син. Той незабавно изявява таланта си на състезател, класира се първи в страна-

та на шампионат за пионери. Приет в интерната „Олимпийски надежди“, продължава да печели републикански титли. След като завършва училището, тренира в отбора на ЦСКА, произвеждат го в чин лейтенант. Става два пъти младежки шампион на България, втори на европейското първенство в Дания, пак втори на световното в Колорадо Спрингс.

Шумно сбиване между пияни младежи в хотел „Ловеч“ прекъсва спортната му кариера. През декември 1988 година е разжалван, военен съд го осъжда на 2 години лишаване от свобода. Осем месеца лежи в трудово-поправителното общежитие в Казичене. На 19 януари 1990 година дочаква помилване от тогавашния президент Петър Младенов.

Републикански шампион за 1992 година – тази е последната от спортните му титли.

Всеотдаен с приятелите си, но с лошо пиянство – така опеределят Крушата хората, които го познават приживе. От алкохола става раздразнителен, громи ресторанти и дискотеки, но плащал трикратно щетите след махмурлука.

Преди да падне под куршумите, Крушата е следствен за две сбивания само за един ден в Ловеч. В деня на погребението му се получава призовка – да се яви на разпит за скандалите и побойте в заведенията „Бръшляна“ и „Покрит мост“.

– Бизнес делата на Стефан бяха чисти, а не криминални – кълне се брат му Иван.

Братята започват дребна търговия със състудента на Иван – Гриша Ганчев. Присъдата на Стефан прекъсва деловите им отношения. Излизайки от съдружието, Гриша основава собствена фирма.

За известно време Стефан си вади хляба в известния хотел „Божур“ на пътя София – Калотина. Това е свърталище на проститутки и рекетъори. По-късно регистрира със снаха си Мая „Стема“ ООД, а с бореца Страхил Димчев друга фирма – „Олимпик“. Петричкият бизнесмен Иван Кочев-Чомбе също става негов съдружник. Двамата наемат склад в „Илиянци“.

Преди да срещне смъртта, бившият борец печели легално от алъш-вериш с електроуреди, захар, алкохол и цигари.

Иван Кочев-Чомбе не се появява на погребението на авера си. Това се тълкува от някои като косвено признание, че има пръст в смъртта му.

По-късно е обявено, че баба Ванга предупредила Чомбе да не изпраща Крушата до гроба му, за да не го последва там, а да иде на четиридесетия ден и да запали свещ. Петричкият бизнесмен постъпва според съвета на пророчицата, а по-сетне, неизвестно по чий съвет, се заселва извън България.

СЛЕД СМЪРТТА на Крушата футболният отбор и клубът по борба в Кирчево са кръстени на неговото име. Купа „Стефан Мирославов“ се връчва всяка година на селския сбор след турнира за млади борци от цяла България. Организатор и спонсор е Иван Мирославов, братът на убития.

През първите години след кръвопролитие то приятели на Стефан не оставят без бутилка бира „Астика“ и свежи цветя мраморната плоча на лобното му място. Мемориалът е разбиван два-три пъти от вандали, но семейството го възстановява веднага.

КРИМИНАЛИСТИ ТЪРСЯТ В РАЗЛИЧНИ ПОСОКИ мотиви за убийството на Крушата.

Според първата им версия това убийство слага началото на войната между наши и руски гангстери, подвизаващи се в България.

– Борците светили маслото на руски мафиот и получили бяла роза като символ на предстояща вендета – разказва Вачо Радулов, криминален репортер. „Скъпо ще им струва грешката, до 10 глави щели да паднат за отмъщение“, пророкува неговият вестник „Дума“ на 10 септември 1993 година.

Тази версия се опира на разстрела на латвиец Валерий Силаруб в дискотека „Златна ябълка“ в Слънчев бряг в разгара на лятото. За Силаруб се твърди, че е един от големите босове на руската мафия. Полицаи информират, че Крушата е между единайсет заподозрени за престъплението, но по-късно уточняват, че той има алиби.

Според втора версия екзекуцията на Стефан Мирославов е

плод на междуособици в борческата бригада, която той ръководи. Говори се, че в деня на смъртта си борецът трябвало да пътува за София с авера си Алчо, но той отказал да тръгне с него в последния момент.

– Аз съм следващият! – казва Алчо след погребението на Стефан. Ченгета допускат, че с тази прочула се по-късно фраза той цели да бъде изключен от кръга на заподозрените.

Според трета версия Стефан Мирославов плаща с живота си затова, че бригадата му се е набъркала в наркотрафика.

Според четвърта версия лейтенантът от ЦСКА, разжалван за сбиване, е бил информатор на полицията до последния си час. Автокрадци му видели сметката, защото „пропял“ срещу тях.

Пета версия, разработена от вестник „Стандарт“, гласи, че Крушата е използван като момче за всичко от спецслужбите. При това у него се озовали документи, уличаващи висшите етажи на разградената Държавна сигурност в търговия с наркотици.

– Убийството му е дело на мафиотска групировка в МВР – заявява подполковник Богдан Кръстев, бившият шеф на РДВР Ловеч. Според него Крушата бил водач на „нинджите“ – бивши спортисти, които били под наблюдението на МВР.

– Почти всяка негова крачка в региона, а и извън него, беше под оперативен контрол със специфични негласни полицейски средства – обяснява регионалният полицейски експеф. Изводът от тия думи е ясен: Службите най-малкото са знаели за атентата.

Според шеста версия един офицер – баща на изнасилено от Стефан Мирославов момиче, е организиран разстрел на насилиника. Той праща наемник – бивше ченге. Още четири изнасилвания били дело на Крушата, пишат някои вестници. Тази информация не е потвърдена от МВР.

Според седма версия куршумите осуетяват влизането на бившия спортист в петролният бизнес. Водачът на провинциална борческа бригада е отстрелян от мафията, разпределяща огромните печалби от нелегалната търговия с нефтопродукти за поставената тогава под ембарго Югославия.

...След гибелта на Стефан Мирославов призракът му ще тръгне да отмъщава, кръв до колене ще се газе, предсказва баба Ванга.

Дали Крушата е ставал от гроба, още не се знае.
Кръвта обаче потича...